

Sygn. akt I CZ 105/11

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Polskich Kolei Państwowych S.A. w Warszawie
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 marca 2012 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego zawarte w pkt. 4
wyroku z dnia 8 lutego 2011 r.,

umarza postępowanie zażaleniowe.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 16 marca 2009 r. zobowiązał pozwaną Spółdzielnię do złożenia oświadczenia woli, że nabywa od powoda prawo użytkowania wieczystego opisanej w wyroku nieruchomości za wynagrodzeniem w kwocie 2.928.744 zł i orzekł o kosztach sądowych i kosztach procesu należnych powodowi. Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 lutego 2011 r. zmienił zaskarżony wyrok w części rozstrzygającej o wynagrodzeniu w ten sposób, że wynagrodzenie to obniżył do kwoty 2.225.670 zł, w pozostałej części oddalił powództwo i apelację (punkty pierwszy i drugi wyroku). Sąd nadto orzekł o kosztach sądowych (punkt trzeci wyroku) i o kosztach procesu za drugą instancję w ten sposób, że w punkcie czwartym wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 25.000 zł „tytułem zwrotu części opłaty od apelacji, a koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie zniósł”.

Zażalenie na postanowienie o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym złożył powód, kwestionując prawidłowość zastosowania przez Sąd art. 100 k.p.c. i dowodząc, że zakres uwzględnionej apelacji uzasadniał inne rozłożenie kosztów i domagał się zasądzenia na jego rzecz dalszej kwoty 4050 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezależnie od zażalenia powoda, skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu o kosztach procesu, wyrok Sądu Apelacyjnego został przez pozwaną Spółdzielnię zaskarżony skargą kasacyjną. W wyniku rozpoznania tej skargi, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 29 marca 2011 r. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części oraz w części orzekającej o kosztach sądowych i kosztach procesu i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Oznacza to, że po ponownym rozpoznaniu sprawy zapadnie w niej nowe rozstrzygnięcie merytoryczne sądu odwoławczego i sąd ten ponownie orzeknie o kosztach procesu w instancji odwoławczej. Stan taki czyni rozstrzygnięcie o zażaleniu powoda bezprzedmiotowym. Postępowanie wywołane zażaleniem powoda należało, przeto umorzyć, co orzeczono na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 355 § 1 k.p.c.

Ubocznie można zauważyć, że rozstrzygnięcie o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. powinno dotyczyć całości kosztów postępowania odwoławczego. Koszty procesu stanowią jedną całość i powinny być traktowane jednolicie – nie można zatem częściowo ich znosić, a częściowo rozdzielać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1991 r., II CZ 255/90, OSP 1991, nr 11, poz. 279). Ponadto decyzja w przedmiocie kosztów procesu, w szczególności oparta na art. 100 k.p.c., powinna być uzasadniona w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną nie tylko w zakresie motywów, którymi kierował się sąd wybierając ten sposób rozstrzygnięcia, ale też w zakresie wysokości zasądzonej kwoty.